

Ægteskabet og alkærligheden 2

Af Martinus

Guds ånd i mørket • At Adam ikke var en mand, fremgår jo tydeligt af den omstændighed, at så måtte der samtidigt med ham have eksisteret kvinder. Til hvad nytte at et væsen er skabt som et hankønsvæsen i en verden, hvor der ikke er hunkønsvæsener?

– Vi ser her, at der ikke blot var tale om at skabe en kvinde, men at der i lige så høj grad også var tale om at skabe en mand. Det kunne jo ikke nytte noget at skabe en kvinde, når der ikke eksisterede nogen mand. Adamsvæsenerne blev således omskabt til evavæsener, hvilke altså udgør enpolde væsener i form af hankønsvæsener og hunkønsvæsener. Og hermed var væsenerne prædestinerede til at kunne leve i mørket eller det såkaldte “onde”. Idet væsenerne således var skabt til hankøns- og hunkønsvæsener, var de dermed blevet til organer for udløsning af Guds ånds livgivende og stimulerende kraft i deres organismer. Denne kraft udløses, når et væsen af hankøn og hunkøn med hinanden befordrede den såkaldte parringsakt. Igennem denne akts udløsning affødte den en kulmination af en behags- eller vellystfornemmelse, der var den allerhøjeste oplevelse, et væsen kunne opleve. Og det var i virkeligheden ikke så mærkeligt, eftersom denne behagsfornemmelse var selve fornemmelsen af Guds ånds vibrationer i deres legemer.

Parringsakten og ægteskabet som en helligdom eller oase i mørkets kulmination

Da et hankønsvæsen og et hunkønsvæsen således kunne udløse denne guddommelige altoverstrålende og livgivende behagsfornemmelse med hinanden, blev hunkønsvæsenerne jo en livsbetingelse for hankønsvæsenerne, lige-

som hankønsvæsenerne blev en livsbetingelse for hankønsvæsenerne. Den guddommelige oplevelse i parringsakten blev det absolut bærende livsfundament for de to væsener. Den gav dem opmuntring og lysten til at leve. Og det var i allerhøjeste grad nødvendigt. For væsenerne skulle jo igennem mange, mange liv nu leve i livets mørke. De skulle således leve imellem væsener, der var dræbende og totalt blottet for alkærlighed. De havde i bedste tilfælde kun sympati for et væsen af modsat køn, som de altså kunne gå i parring med, og med dette væsen opleve den guddommelige højeste behagsfornemmelse. Overfor andre væsener havde det kun sympati for eller dragning imod i sådanne tilfælde, hvor det var nødvendigt for det at være i flok med andre væsener for at redde livet. Væsenerne her måtte dræbe andre væsener for at nyde disses organismer som føde. Og selv lå de i krig med fjendtlige og krigeriske væsener som dem selv, hvilket jo ikke kunne undgås for menneskenes vedkommende, eftersom dette var væsenernes religiøse natur og gudsdyrkelse. Som virkeligt lys i dette helvede var der således kun væsenets parring med et væsen af modsat køn. Mellem disse to væsener var der altså en sympati, der også gjaldt de to væseners afkom. De to væseners parringstilstand, der hos det ufærdige menneske hedder “ægteskab”, var således for disse væsener en helligdom, et lille fredens hjemsted, en lille ▶

"Den guddommelige oplevelse i parringsakten blev det absolut bærende livsfundament for de to væsener. Den gav dem opmuntring og lysten til at leve. Og det var i allerhøjeste grad nødvendigt. For væsenerne skulle jo igennem mange, mange liv nu leve i livets mørke."

Martinus

lysets oase midt i ragnarok eller helvede. Her kunne væsenerne opleve selve Guds ånd, selvom de var ganske uvidende om, hvad det var, de i virkeligheden oplevede igennem deres parringsakt med et væsen af modsat køn. De havde endnu ikke hverken intelligens og følelsesmæssig eller intuitions-mæssig begavelse til at kunne opleve Guddommen rent mentalt og dagsbevidstheds-mæssigt. Tænk hvor guddommeligt, at parringsakten er en vej for Guds ånds passage lige ind i væsenernes natsorte sjæleverden og her totalt anonymt stimulerer og opretholder disse væseners førelse gennem mørkets kulmination og frem til den lysets verden, hvor Guds ånd stiger ud af anonymitetens mørke som en solopgang over væsenernes mørke mentale tankebjerge og tågedis og skaber en livets højeste solskinsverden for mennesket i Guds billede efter hans lignelse.

Næstekærligheden eller alkærligheden begynder at opstå

Parringsdriften og ægteskabet er således en guddommelig struktur, hvilken Guds ånd kan lede og styre væsenernes udvikling, bevidsthedsskabelse og væremåde i retning af at blive til væsener i Guds væremåde, der altså er det samme som væsener i Guds billede efter hans lignelse. Denne væremåde kendes på, at den er til glæde og velsignelse for sit ophavs omgivelser, det være sig såvel dyr som mennesker, ligesom man også må være med til at skabe materien om til at være til logisk nytte og behagelighed. **Men en sådan tilværelse er det, at Guddommen opdrager menneskene til ved at lade dem handle frit efter deres eget skøn. De vokser til denne guddommelige tilværelse på grund af, at der hvor de ingen viden har, der handler de forkert. Forkert handle-måde giver sit ophav lidelse. Der hvor de har virkelig viden, der handler væsenerne rigtigt. Og der, hvor væsenerne handler virkeligt rigtigt, der oplever de en tilsvarende lykkelig skæbne. Og med denne nydelse af kundskabens træ i forbindelse med de lidelser, den forkerte handle-måde afstedkom, kan væsenet ikke undgå at få talent for erkendelsen af, hvad der er ondt, og hvad der er godt.** Med denne udvikling af forstand og følelse opstår der netop en ny evne i væsenet. Det er den evne, der bevirker i væsenet, alt eftersom den udvikles, at det ikke kan nænne at gøre noget levende væsen fortræd. Det er den begyndende næstekærlighedsevne.

Fra enpolethed til dobbeltpolethed

Men for at denne evne kan blive fuldkommen og komme til udløsning, må væsenet forvandles. Det må ud af evatilstanden eller den ægteskabelige parringstilstand; enpolede væsener er ikke skabt til alkærlighedstilstanden. De er kun skabt til at have intim sympati for væsener af det modsatte køn. Manden og kvinden skal jo holde sammen og være ét kød. Hvis hver af de to parter elsker et væsen udenfor ægteskabet, som de elsker sig selv, be-driver de hor og overtræder parrings- eller ægteskabsloven. De skaber dermed ulykke og lidelse. Ligesom adamsvæsenet måtte skabes om til evavæsen for at kunne opleve Guds ånd i mørket, således må evavæsenet nu skabes om til menneske for at kunne opleve Guds ånd i lyset. Denne omskabelse eller forvandling af evavæsenet er det samme som den seksuelle polforvandling. Når evavæsenet er nået frem til det højest udviklede abestadium, og dets organisme nu kan begynde at udvikles til menneskekrop, sker der det, at dets stagnerede pol begynder at udvikle sig. Hos manden er det altså den feminine pol, der tager til at udvikles, ligesom det er den maskuline pol hos kvinden, der begynder at udvikle sig. Væsenet bliver dermed dobbeltpolet. Det vokser fra at være hankønsvæsen og hunkønsvæsen. Det ophører efterhånden med at være mand og kvinde, og dermed ophører naturligvis også ægteskabet og den enpolede parringsakt. Og væsenet bliver med denne polforvandling til det begyndende menneske. Og med den modsatte pols vækst i væsenet og dets oplevelse af dets mørke karma, får det efterhånden menneskelig begavelse og væremåde, ligesom det også efterhånden får evne til at elske sin næste, som det elsker sig selv. Og her er væsener af eget køn ingen undtagelse.

Det ufærdige menneskes midlertidige hjemsted i udviklingen eller i Guds skabelse af mennesket

Doppeltpoletheden og lidelserne eller mørk karma fører således til alkærligheden og dermed også til at elske væsener af eget køn. Men dette sker først, når ægteskabet og enpoletheden begynder at blive udlevet i væsenet og dermed bliver degenererende. Ægteskabet er jo, som tidligere nævnt, udelukkende baseret på en sympati mellem væsener af modsat køn. Væsenerne kan derfor i denne polstruktur umuligt blive til mennesket i Guds

billede efter hans lignelse. Dette væsen må kunne opfylde den virkelige og store livslov, der påtyder, at man skal elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv. (Matt. 22.37-39). Så længe væsenet ikke kan det, er det ikke alkærligt og ikke et færdigt menneske i Guds billede. Dets hjemsted i udviklingen eller i Guds skabelse af mennesket er midlertidigt i udgangen af dyreriget, hvor alkærligheden kun lige er i sin allerførste spæde begyndelse. Her er den almene mentale atmosfære mellem væsenerne udenfor ægtemagen og afkommet hovedsageligt kølig eller endog ukærlig eller krigsladet. Her er ægteskabet med parringsakten endnu til en vis grad en livsbetingelse som livslykke, stimulans og opmuntring for væsenets livslyst. Guds ånd i parringsaktens kulmination af den højeste eksisterende behags- eller vellystfølelse er endnu det ufærdige menneskes mere eller mindre fremtrædende lyskilde og ubevidste møde med varmen fra Gud.

Alkærligheden og himmeriges rige

Men det var ikke livets mening, at væsenerne skulle blive ved med at leve i en alkærlighedsløs verden og kun få en så relativt lille og begrænset oplevelse af den almægtige Gud. Det skulle ikke blive ved med kun at kunne opleve Gud igennem ægteskab og parringsakt. Det skulle ikke blive ved med kun at opleve Gud igennem en ægtefælle og således kun igennem ét væsen. Det skal blive frit og opleve Gud realistisk i alle andre mennesker i dets omgivelser, det måtte komme i kontakt med. Hvorfor skulle det ellers udvikle sig til at elske sin næste, som det elsker sig selv? – **Det er således Guds plan, at det færdige menneske skal komme til at opleve Guds ånd i form af “den højeste ild” og dermed livets største eller kulminerende behags- eller velværefølelse, lys og varme hos et hvilket som helst færdigt menneske, det måtte komme i kontakt med og uden noget som helst bindende ægteskab og afkomtbefordring og ligeledes uden betingende hankøns- og hunkønstilstand.** Et rige bestående af sådanne væsener kan jo kun være et kærlighedens rige. Og er det ikke netop et sådant guddommeligt rige, der igennem årtusinder har været bebudet menneskeheden under begrebet “himmeriges rige”? Dette rige er altså

en verden, hvor menneskene netop lever i alkærligheden, hvilket altså vil sige: elsker hverandre.

Den begyndende alkærlighed i menneskeheden

Det er ikke vanskeligt at se, at denne kærlighedens verden er under udvikling. Der findes allerede mange mennesker, der er færdige med at føre krig, myrde og dræbe, ja ikke engang dyr kan de dræbe, fordi de absolut ikke nænner at gøre levende væsener fortræd. Vi ser da også, hvorledes staterne arbejder sig hen til at skabe forsorg for syge og invaliderede mennesker, samt yder folkepension til mennesker, der er nået frem til den begyndende alderdom. **Vi ser også, at der er mange mennesker, der ønsker at være med til at skabe hjælp for de endnu underudviklede landes hungrende og lidende befolkninger og ligeledes til de ulykkelige i flygtningelejre.** Vi ser også, at der er stor velvillighed til at hjælpe mennesker i områder, der er ramt af naturkatastrofer, jordskælv, cykloner og oversvømmelser. På en mængde områder er der sympati for at hjælpe lidende og nødstedte mennesker. Hvad er det for en sympati? – Det er ikke en forelskelses- eller parringssympati. Det er ikke en ægteskabelig interesse, der beforder denne sympati. Men ikke desto mindre så eksisterer den som en levende, urokkelig kendsgerning. **Vi bedømmer menneskene efter denne sympati. De mennesker, der har meget af denne sympati, udtrykker vi som højt udviklede. Og de mennesker, hvor denne sympati kun i meget ringe grad er til stede, udtrykker vi som primitive eller mindre udviklede og i værste tilfælde som brutale eller ukærlige og krigslystne.** At det er behageligere og langt sundere og skønnere at eksistere i en zone eller sfære, der er befolket med de førstnævnte væsener end i en sfære eller zone, der er befolket med de sidstnævnte væsener, turde være en selvfølge. Og denne ny sympati er intet mindre end næstekærligheden eller alkærligheden, der er under udvikling. ■